

Znanost : Bit ekonomije

Kako su liberali pokušali načiniti čovjeka od Engelsova majmuna

Lyndon LaRouche, mlađi
23. kolovoz 2006.

Predgovor: Engels i britanski mit Karla Marxa

Među najneobičnije izravne predodžbe o stalnoj, urođenoj, sustavnoj nestručnosti anglo-holandskog liberalnog pristupa ekonomiji, daje pobliže ispitivanje slabo prikrivene, protuameričke naklonosti jednog proizvođača čiji je dohodak došao uglavnom od engleske proizvodnje pamuka rukama robova. Njegovo je ime bilo Frederick Engels.

Tijekom razdoblja nakon 1870. Engels je iskoristio priliku izraziti svoju uobičajenu predrasudu protiv kanala kroz koje je upliv SADA pridonijeo poboljšanju društvene i gospodarske politike Bismarckove Njemačke. Njegovo zanesenjačko pisanje objavili su, među najzapaženijima, nominalno marksistički krugovi pod rubrikom *Protu-Dühringa*. Taj djelić propagande Engels je namjerio, prešutno, protiv ne samo njemačko-američkog ekonomiste Fredericka Lista nego isto tako protiv svjetskog vodećeg živućeg ekonomiste u razdoblju od 1870. i dalje, Henryja C. Careyja iz SADA.¹ Ova sprega s Careyjem nije izravno navedena u tom objavljenom radu, no uzimanje Careyja na metu moglo se lako prepoznati u krugovima protiv kojih je ta pismena rasprava bila usmjerena.

Posebni napad o kojem ovdje govorim, povezan je s Careyjevim vezama s ulogom njemačkog filozofa Eugena Dühringa, onog Dühringa koji je bio među uglednim političkim čimbenicima rasprava koje su Bismarckovu vladu dovele do usvajanja bitnih sastojaka gospodarske i društvene politike Američkog sustava političke ekonomije za Njemačku.

¹ Marx je hvalio Henry C. Careyjevo djelo iz 1853., **The Slave Trade: Domestic & Foreign** [Trgovanje robovima: domaće i strano] (New York: Augustus M. Kelley, 1967.), sve do trenutka kad je Engels, nanovo, proturio svoju pro-liberalnu britansku "ispravku" protiv odavanja ikakvih priznanja ekonomistima Američkog sustava. Engelsov osvrt na pesimističko viđenje obrane Unije imalo je slične posljedice.

Engelsova pristrana proza odabrala je tom prilikom Dühringa kao ciljanu, imenovanu metu svog bijesa protiv američkog upliva na Bismarckove reforme. Glavna i stvarna meta napada nije bio Dühring već svjetski vodeći ekonomist tog vremena, Carey, glavna američka ličnost koji je sudjelovao u američkim savjetima Njemačkoj na polju Bismarckovih gospodarskih reformi.

Taj uradak Engelsa bio je možda u najširem optjecaju od nekoliko drugih objavljenih, srodnih polemika obrađujući tu istu opću građu. Tema tog uradka nije bila kucanje fikcijske "majmunove šape" na vrata nego dio stalnog niza takozvanih "znanstvenih" Engelsovih radova u tijeku kojih je izravno, u jednom slučaju ili posredno, ponosno izrazio svoj bahati ali isto tako i smješno neupućeni prikaz onog što je jednom prilikom opisao kao svoje vlastite, majmunske "oprečne palčeve".

Još uvijek danas korumpirajući upliv protuamerikanizma, koji se širio zapadnom i srednjom Europom, po prilici zadnjih deset i pol godina, podudara se općenito s neuspjelim shvaćanjem kontinentalnih Europljana stalne, jedinstvene, strateške, povijesne važnosti, za čitav svijet, izvornog utemeljenja i neprekinute uloge američke ustavne republike. Dok je Engelsov uradak, o kojem ovdje govorimo, naročito pretjeran, moramo uzeti u obzir da još i danas često susrećemo kod Europljana znanstveno nestručna izlaganja koja su, nasljedno, sustavno sukladna dubljem smislu radikalnog redukcionizma kojeg Engels izražava u svojoj znanstveno nepismenoj doktrini "oprečni palac".

Noviji podstrek tog pojačanoj, većinom neznalačkoj, protuameričkoj baš spomenutoj sklonosti, vidi se na primjeru učinaka nagle demoralizacije koja je spopala Njemačku nakon njenog pokornog ponašanja prema gramzljivim napadima premijerke Margaret Thatcher i njenog suučesnika Predsjednika François Mitteranda, britanskog protu-de-gaulleovskog čovjeka već desetljećima. Govorim ovdje o napadu za vrijeme i nakon ujedinjenja Njemačke 1989. -1990., ujedinjenja koje sam predvidio i javno

branio na berlinskoj tiskovnoj konferenciji održanoj 12. listopada 1988.² U vezi s tim zapažljiva je posljedica saučesništva drugog ortaka Margaret Thatcher, američkog Predsjednika Georgea H.W. Busha glede ponovnog ujedinjenja Njemačke zbog njegovog dopuštanja izdaje i u velikoj mjeri, nasilnog napuštanja i preokreta postignutih rezultata, koje smo ja i drugi uvelike pridonijeli naročito tijekom naših nastojanja uključujući razdoblje suradnje s američkim Predsjednikom Ronaldom Reaganom oko 1981. – 1983.

Odsudni problem, kojeg sad Europljani i drugi moraju shvatiti je nastavak podgrijavanja starih, propalih modela parlamentarnih sustava koji odoljevaju vremenu u Europi do danas, pod korumpirajućim uplivom anglo-holandskog liberalnog sustava. Taj sustav stavlja nacionalne vlade pod petu privatno kontroliranih, takozvanih neovisnih središnjih bankovnih sustava.

Glupi soj europskih žrtava sa zajedničkom krivo upućenom sklonosti prema "neovisnim središnjim bankovnim sustavima", i kad im ti sustavi nanesu zlo, brane ih svojom uobičajenom kmetskom podložnosti tom oligarhijskom gospodarstvu, optužujući SAD, kojiput najgoričenije, za ono što pretrpe od ustvari europskih financijaških ruku. Ustvari, bitna odgovornost SADa glede njemačkog ponovnog ujedinjenja bila je što je vlada SADa propustila uzvratiti Engleskoj i Francuskoj za izdaju vitalnih američkih interesa u očuvanju i pridržavanju vestfalskih načela. Tom prilikom, posebni problem bila je ugroženost američkih interesa zbog razornog i u biti surovo grabežljivog utjecaja tih britanskih i francuskih vlada postavljanjem uvjeta pod kojima će dopustiti ujedinjenje Njemačke. To baca svijetlo moderne povijesti na značenje načina na koji je često zbunjeni predsjednik George H.W. Bush time pridonijeo, propustivši tom prilikom prigrabiti ovu vjerojatno upečatljivu priliku, kad se mogla postići obnova i zapadne i istočne ekonomije kontinentalne Europe u cjelini. To je vjerojatno bio najodsudniji neuspjeh predsjedništva Georgea H.W. Busha, koji je svojim učincima pridonijeo

Bushevom porazu u naknadnim predsjedničkim izborima zbog globalnih posljedica ove anglo-francuske budalaštine. Sada je došlo vrijeme kad egzistencijalistička kriza, najgora poslije prilika koje su ranije dovele do Svjetskih ratova, sad postavlja izazov Europi i drugima da se ujedine, po hitnom postupku, oko primjene dragocjenog vestfalskog načela, i potvrde ozbiljnu opredijeljenost za novi sustav kooperativnog gospodarskog razvoja suverenernih država kontinenta Euroazije. Baš je u hitnom dugoročnim interesu SADa surađivati u ovom navedenom pothvatu.

Takva perspektiva upravlja našu pozornost na ono na što su mnoge intelektualno plašljive duše sklone gledati, pohrtavajući, kao na—"oh, užas!"—radikalne promjene temeljne filozofije oblikovanja ekonomske politike. Ustvari, te hitne i nužne reforme nisu radikalne kad se njihove odlike i važnost mjere prema izvornoj nakani Saveznog ustava SADa. No vremena i **navike** su se promijenile poslije smrti najvećeg svjetskog vođe 20. stoljeća, Predsjednika Franklina Roosevelta.

Bitno, sukladno pitanje trenutka, u vezi s ovim razmatranjima, što sam često isticao, je to da se oblikovanje budućih događaja ne može kompetentno procijeniti statističko mehaničkim metodama običano primjenjenim u projiciranju značajnih pravaca u povijesti ekstrapolacijom iz nedavnih, lokalnih statističkih uzoraka. Povijest korača, u biti, u dugotrajnim valovima koji se moraju mjeriti istim vrstama metoda kojima se služio Carl F. Gauss u izvođenju dokaza ciklusa putanje asteroida Ceresa, a to znači putem prikladnih metoda uvida u odnos između podataka koji odražavaju odlike ciklusa, radije nego jednostavne, mehaničke oblike statističkih projekcija koje se obično objavljuju u današnje vrijeme.

Kao što sam često prikazao, relativno jedinstvenom uspješnošću svojih dugoročnih prognoza nasuprot svih naznačenih suparnika: *preklapajući, koincidentni dugi valovi, neki protežući se u ciklusima duljim od stoljća, ključ su razumijevanja kako popularnost krive metode, izražene desetljećima ili dulje u prošlosti, može utjecati na sadašnji razvoj događaja na kritični način.* Dakle, svijet sad proživljava pogubne posljedice pravaca gospodarske politike SADa i Europe, koja je prevladavala nakon po prilici još uvijek

---

² Protivnika Charlesa de Gaullea Mitteranda može se istinito opisati, zbog njegovih britanskih veza, slično onim Napoleona III (s Palmerstonom), kao i zbog drugih sličnih točaka, kao pravog Napoleona IV.

neriješenog ubojstva američkog Predsjednika Johna F. Kennedyja.

Gledano u tom svijetlu, i odvagano gledanjem na dugotrajni tok povijesti, Engelsov *Protu-Dühring* nije bio, u tradiciji sofista, zapanjujuće iznimna predstava korijena uobičajenog britanskog protu-amerikanizma. Ovu potonju crtu Engels je pokazivao, kojiput podmuklo, ali opetovano kroz čitavo vrijeme svog druženja s Marxom.

Marx postaje britanski ekonomist

U toku dugog i korisnog životnog iskustva, mnoge ranije neizvjesnosti glede stvarne povijesti čovječanstva se razjasne. Iako svaka činjenica povijesti Karla Marxa i njenog ishoda nisu razjašnjeni, sva najvažnija građa povijesnog, neprestanog i trenutno praktičkog značenja sad je razjašnjena. Na primjer, razmotrite sljedeću pozadinu važnih, odsudnih svojstava njemačko-američkih odnosa danas.

Ma što drugo Trierov Marx predstavljao, marksizam kao ideologija i doktrina bila je, po svojim kulturnim odlikama, izraslina nastajućeg britanskog carstva čija se moć, uspostavljena Pariškim mirovnim ugovorom u veljači 1763., učvrstila ishodom Francuske revolucije i Napoleonskih ratova. Marksizam kao doktrina bio je pojava čija je aksiomska svojstva unaprijed oblikovalo Britansko ministarstvo vanjskih poslova Jeremyja Benthama, i još posrednije, Benthamov nasljednik i stvarni gospodar britanskog kupljenika Marxa, lord Palmerston.³ No postoji i proturječna strana tog dijela povijesti. Marx ustvari nikad nije razumio povijest, ali je povijest anglo-holandskog liberalizma razumijela marksizam.

---

³ Prema javno dostupnim, veoma ironičnim literarnim spisima povijesti njegovog stvarnog života, mrzitelj Rusije Marx mrzio je Palmerstona kojeg je "prokazao" kao ruskog špijuna. Da je Marx želio znati istinu, samo s malo truda dokazao bi da je Palmerston bio gospodar Giuseppea Mazzinija kojeg je Marx javno prigrlio kao svog vlastitog pokrovitelja. Lakovjerne osobe sličnih intelektualnih nedostataka, vjerujući u istinitost onog što su željeli vjerovati proglasili su da je dugogodišnji čovjek na platnom spisku britanske obavještajne službe više od tri desetljeća, Alexander Helphand ("Parvus"), "bio njemački špijun".

Krize, endemične zbog rastuće dominacije nad svijetom nastale imperijalnim jurišem globalističkog anglo-holandskog liberalnog sustava⁴, dočepale su se postojanja marksističkih i srodnih faktora kao elemenata koji su, kojiput, preuzeli ulogu vidljivog čak i donekle neovisnog faktora suvremene svjetske povijesti, kao da na taj način predstavljaju drugačiji izbor kojeg bi mogli uporabiti ljudi, nacije ili splet nacionalnih snaga, u pružanju otpora ili čak suzbijanju nekih od mnogih stvarnih ili tek umišljenih nepravdi čak i onih proizvedenih od anglo-holandskog liberalnog sustava, duhovnog roditelja marksističkog Marxa. Postojanje samog Sovjetskog Saveza bilo je izraz te globalne povijesne ironije zadnjih dvaju stoljeća.

Glede toga, stanoviti vidovi postojanja marksizma, i u mnogo manjoj mjeri, neke preostale posljedice uloge Fredericka Engelsa, moraju se sad na svjež način ispitati i razumijeti, kao što se te građe dotičem ja ovdje. Marxova tri sveska **Kapitala** sama su po sebi pametan uradak,⁵ ali samo kad se gradivo obrađuje unutar granica pretpostavki britanskog liberalizma, koje je Marx progutao, kao studentske smicalice u Jonathan Swiftovoj priči o Laputi, od krugova britanskih obavještajnih službi, stvarnih gospodara Marxove duše barem od razdoblja njegovog premještaja na studije pod pokroviteljstvom F.K. von Savignyja romantičnog saveznika, tad nedavno

---

⁴ Britansko društvo s kolonijama pod njenom zastavom imalo je učinak odvratan pažnje naivnom promatraču od trajnog oblika anglo-holandskog imperijalizma danas, kao oblika imperijalizma kojeg se ranije povezivalo s takozvanim *ultramontan* sustavom sastavljenim od mletačke financijske oligarhije i normanskog viteštva, oblik koji se, tijekom 20. stoljeća, povezivao s dosezima dogovora Sykes-Picot s Francuskom, a sad se zove "globalizacija".

⁵ Pametan u smislu da je on samo djelo britanske propagande. Kad se čovjek udalji od pojedinosti, trebalo bi biti razvidno da je Marxova metoda samo pokušaj predstavljanja aksiomatike anglo-holandske liberalne ideologije od Lockea preko Haileyburyjske škole koja nosi izgled određene temeljitosti. Kojiput, bitno svojstvo neke ideološke obrade odabrane teme nije predstaviti samu temu, nego više od toga promicati ideologiju korištenu u obradi tog predmeta. Kao što svaki svjesni izdavač mora raspoznati, predmet uratka literarnog smeća nije tobožnji predmet, nego proizvodnja i poticanje stanovite vrste literarnog smeća.

preminulog G.W.F. Hegela, u Berlinu. Ovo obuhvaća bit tog predmeta.

Na primjer, prvo profesionalno zaposlenje Karla Marxa kao urednika, bilo je kad su ga postavili na taj položaj da bi spriječili imenovanje poznatog suparničkog kandidata, vodećeg njemačkog ekonomistu tog vremena, Fredericka Lista. Marxovo nerazumno odbijanje osobnog upozorenja Heinricha Heinea protiv Mazzinijevaca zapažljiv je suodnosni čin u vezi s tim.⁶ Odbacivanje rada njemačkog domoljuba Lista od strane Mazzinijevog naivca Marxa, došlo je u vrijeme prije nego što je Marx imao ikakvog pojma čak i najmaglovitije koncepcije o gospodarstvu, primjer čestog slučaja činjenične gluposti Marxa prije svojih slavni lakrdija u Britanskoj knjižnjici. Tu nestručnost promicale su opetovano i izravno sofisterije britanskog Engelsa.⁷ Što se toga tiče dovoljno je naznačiti utjecaj mentora Engelsa nad Marxovim viđenjima o Ustavu SADA, Alexanderu Hamiltonu, Fredericku Listu i Henryju C. Careyju. Utjecaj je došao, inače, iz raznih izvora, ali kao u slučaju Careyjeve veze s Dühringom, upravo dominantnu kontrolu nad tad nedavno preminulom osobom, Marxom, živim i umrlim, najdosljednije je izražavao njegov tobožnji nasljednik Engels.

Ključ shvaćanja tog čimbenika neznanja u Marxovu radu daje činjenica što su načela ekonomije, primjenljiva na pojavu fizički uspješnih oblika modernog europskog gospodarstva, imala svoju znanstvenu i tehničku osnovicu uglavnom u područjima koja su svrstavali u klasu država opće dobrobiti[†] pokrenutih u vrijeme Francuske Louisa XI i Engleske Henryja VII. Na primjer načela koja se odnose na ekonomiju modernog načina s odlikom poslije-vestfalskih suverenih država nacija, imala su korijene u gospodarskom razvoju Francuske pod utjecajem Jean-Baptiste Colberta, dok je načela znanosti fizičke ekonomije postavio rad Gottfrieda Leibniza u razdoblju od

⁶ Tom prilikom Heineov dostup porodičnim vezama s francuskom granom Rothschildovih salona, dopustila je Heineu stanovita značajna saznanja o nutarnjim odnosima Mazzinijeve mreže i njenih operacija.

⁷ Glede Fredericka Lista, Henryja C. Careyja, kroz sve objavljene članke i korespondenciju Marxa i Engelsa, a i posredno u okviru Engelsova uratka *Protu Dühringa*, kao što je zabilježeno u ovom izvješću u cjelini.

[†] 'commonwealth'

1671. – 1715. Slično tome, stvarni industrijski razvoj u Engleskoj vodio je američki znanstvenik Benjamin Franklin i njegovi britanski i francuski suradnici.

S druge strane razvoj sustava, kojeg je londonska kupljena duša Marx prihvatio kao britansku političku ekonomiju, dogodio se uglavnom pod zamahom britanskog zloglasnog lorda Shelburna, nakon Pariškog ugovora u veljači 1763., sa Shelburnovim naređenjem svom sluganu Adamu Smithu, da prekopa Francusku u svrhu prikupljanja obavještajnih podataka o ekonomiji, koji bi se mogli iskoristiti protiv već značajnog napretka u sjevernoameričkim engleskim kolonijama i u Francuskoj. Odatle Adam Smithov traktat iz 1776. protiv Američkog proglašenja nezavisnosti, njegovo takozvano **Bogatstvo nacija**, bilo je u većini plagijatorski rad Smitha i drugih, plagijat doktrina francuskih fiziokrata Quesnaya i Turgota.

Marxov rad pokazuje utjecaj više pukog trača nego ozbiljnog znanja stvarnih korijena moderne europske civilizacije 19. stoljeća. Marxovo slugansko viđenje bilo je, u biti sljedeće. Britanci su osvojili globalnu nadmoć, i povijest se mora prema tome uzeti kao *post hoc* potvrda britanske pobjede. Nimalo shvaćanja značenja razvoja od prije 1763. i oblika gospodarstva povezanog s razvojem modernog oblika države nacije zajedničke dobrobiti, nastalog iz velikog ekumenskog Koncila u Firenci i zamaha nakon Vestfalskog ugovora 1648., pa to nije kompetentno uzeto u obzir. Glede istine i morala, Marx je u biti bio sofist.

I tako, kao kod većine pod utjecajem marksizma još uvijek danas, ne postoji praktički nikakvo shvaćanje pojma fizičke ekonomije, te odatle nikakvog smisla o ekonomiji kao znanosti. S obzirom na to, nastanak Britanskog carstva ustvari, bio je određen inicijativama Shelburnea poslije veljače 1763., sve do smrti Shelburneovog slugana Jeremyja Benthama 1832., a Marxov rad ne prikazuje praktički nikakvo shvaćanje *funkcionalne različitosti* moderne suverene države nacije i njenog postojanja prije i za vrijeme razdoblja od 1763. – 1832. Stoga Marx, koji je gledao na Britanski sustav kao na najbližu stvar Bogu ateiste, sebe je oneposobio za shvaćanje pojava kao što su američka ustavna republika, američko gospodarstvo, različito na svoj način od suštinski financijaško imperijalističkog oblika neo-romantičkog anglo-holandskog

liberalnog sustava izgrađenog na temeljima postavljenim od Paola Sarpija.

Glede metode, Marx je u velikoj mjeri sofist soja kojeg je Heinrich Heine prepoznao kao čud svog vremena, vrsta sofistrije koju sam susretao kao 'izdresirani' način ponašanja često oponašajući odlike inačica, naročito veterana (samo)priznatih marksista iz doba prije 68. godine 20. stoljeća. Kad istražujemo stvarnu dinamiku povijesti Europe i obiju Amerika u vrijeme razdoblja neposredno prije, istodobno sa i odmah poslije vremena Marxova života kao zrelog čovjeka i usporedimo s tim svijet gledan iz njegove unutrašnjosti kako ga je Marx opisao, nepodudarnost tih dvaju gledanja glede glavnih problema, koje Marx izgleda nije znao iz svog vlastitog vremena, bila je kolosalna i duboka.

Ono što se obično predaje kao ekonomija u suvremenoj akademskoj specijalizaciji može se, dakle, prikladno opisati kao spektakl kad antarktički galeb guta pljuvačku drugih i svoju, njihov vlastiti usvojeni trač o prošlosti, radije nego stvarno proučavajući *fizičke zakonitosti* koje se može izvesti iz upravljanja *fizičkim gospodarstvom* kao što je te zakonitosti definirao, na primjer Alexander Hamilton, Tajnik Američke riznice u svom izvješću Američkom Kongresu koje je probilo nove vidike.

Palmerstonov zoološki vrt

Bili su mnogi razlozi zbog kojih su Europljani mogli prigovarati nekim učincima izopačenja kojeg su predstavljali, većinom, anglo-holandski liberalni utjecaji sa središtem u Londonu, u i na politiku SADA. No pokušaji okriviti te učinke na navodno svojstvene tragove unutarnjeg života SADA, radije nego učinke iskvarenosti uvezene, na raznovrsne načine, kroz kupljenike anglo-holandskih liberala i sinarhista iz pro-oligarhijske Europe, odvelo je mnoge utjecajne i druge Europljane u pogrešne oblike vjerovanja, koji bi sad mogli biti fatalni za današnju krizom pogođenu samu Europu, osim ako se važne, krivo upućene predrasude protiv SADA djelotvorno ne uklone iz razmatranja kod oblikovanja politike.

Kad uzmemo u obzir utjecaj europskih socijal-demokracija, i slične ideološke faktore, ovdje navedeni slučaj moralnog izopačenja kojeg je pokazao prevarant Frederick Engels, od jedinstve-

no je korisnog značaja u shvaćanju važnog, stalnog, srodnog, sustavnog svojstva neprestanih problema sadašnjeg slučaja svjetske krize.

Problem koji se postavlja u tom izdanju **Protu-Dühringa**, od Engelsa koji se povezuje s Fabianskim društvom, bila je uloga Dühringa u raspravi glede Bismarckovih reformi sličnih američkim, uključujući i stvarni glas Dühringa među značajnim promišljanjima. Bio je to problem, koji je potaknuo Engelsovu oštru kritiku, kritiku ciljanu uglavnom protiv svog dežurnog protivnika Careyja i njegovih pregovaranja, na njemačkoj zemlji s određenim krugom Bismarckovih važnih savjetnika. Bile su to rasprave koje su proizvele slavne gospodarske reforme Bismarcka, filozofski već pro-američki orijentiranog i pod uplivom Friedricha Schillera, i te su reforme pod američkim utjecajem pokrenule mjere i dovele do toga da Njemačka postane svjetska sila tijekom sljedećih desetljeća.

Zbog tih Bismarckovih reformi, na koje je London s pravom gledao kao na odraz uspjeha Careyja i Lincolna, između ostalih, u pobijedi Unije nad londonskim oruđem Konfederacijom, spopao je Britansku monarhiju Princa od Walesa geopolitički bijes, bijes koji je dosegao vrhunac u događajima kao umorstvo Predsjednika Francuske Sadi Carnota, slučaj Dreyfus u Francuskoj, prvi Sino-japanski rat, Rusko-japanski rat, Balkanski ratovi i Prvi svjetski rat.

Čim su Britanci uspjeli izravnije utjecati na postavljanje njemačkog Kaisera iz britanske kraljevske porodične rasplodne ergele na prijestolje Reicha, kojeg je praktički Bismarck stvorio, novi, napuhani i vrlo budalasti posjednik prijestolja pokazao je svoju zahvalnost izbacivši Bismarcka i razorivši one Bismarckove mjere koje bi vjerojatno spriječile veliku nesreću koju su nazvali Prvi svjetski rat.⁸ Geopolitičko nasljeđe britanskog Edwarda VII ustrajalo je kao stalna, glavna, i obnavljajuća prijetnja općeg ratovanja na ovom planetu, kao što je bio slučaj Prvog i Drugog svjetskog rata, i takozvanog "hladnog

---

⁸ Bismarck, dok je bio kancelar bio je genij koji je pazio da se dva budalasta nećaka Princa od Walesa, ruski car i njemački kaiser ne upletu s izopačenim kaiserom Habsburgovcem u rat u kojem su sva ta trojica upropastila svoje monarhije. Kad je jednom Bismarck bio izbačen, Prvi svjetski rat je postao nezbežan.

rata", sve do prijetnji globalnog asimetričnog ratovanja nuklearnim oružjem do sadašnjeg dana. To je sudbina, ugrađena u anglo-holandske liberalne geopolitičke operacije i manipulacije narodima, etničkim i vjerskim skupinama jugozapadne Azije, današnjem poprištu globalnog asimetričnog ratovanja.

Vrijedno pažnje, u određeno vrijeme Engels je došao, kao i mladi H.G. Wells malo kasnije, pod jaki ideološki utjecaj T.H. Huxleyja, notornog djeda Wellsovih, Bertrand Russellovih i Aleister Crowleyjevih istaknutih štićenika, Aldousa i Juliana Huxleyja.⁹ U razdoblju od 1880.-1887., Engels, koji se uglavnom udaljio od 'potrošenog' Karla Marxa, sve do Marxove smrti 1883., sad se pojavio u ulozi londonskog kustosa nereda literarne ostavštine pokojnog Marxa, i glavna ličnost

---

⁹ Postoji samo veoma mali broj slučajnosti u svemu ovom. Wells, rođen 1866., koji je napravio svoju karijeru pomoću početnog pokroviteljstva T.H. Huxleyja, postao je kasnije znamenit preko svog položaja kao bivši štićenik T.H. Huxleyja. Do godine smrti Engelsa i Huxleyja 1895., Wells je bio na svom putu da postane ključna ličnost "Okruglog stola" britanskih obavještajnih krugova. U razdoblju od 1920. - 1929. unuci T.H. Huxleyja bili su pod pokroviteljstvom i britanskog obavještajnog veterana Wellsa, Bertranda Russella i autentičnog britanskog sotoniste Aleistera Crowleyja, te pod rukovodstvom takvih ličnosti kao Brigadir John Rowling Rees, čelna ličnost nedavno osnovane grane britanskog psihološkog ratovanja, londonske Tavistock klinike. Od 1931. - 1933. sve do desetljeća nakon 2. svjetskog rata, unuk Aldous postao je ključna ličnost subverzivnih 'psihedeličnih' [psychedelic = halucinogene droge] kultova smišljenih u Tavistock klinici a širenih u Kanadi i SADu. Crowleyjevo promicanje droga korištenih u svrhu izazivanja stanja psihoze, nastavilo se u Tavistocku i njegovim pokroviteljstvom nad sintetičkim oblicima "psihotomimetičkih" oblika takvih droga kao sintetički ergotamin, poznat kao LSD. Engels, neposredno prije svoje smrti bio je uposlen od Britanskog Fabianskog društva u pokroviteljstvu buduće kontinentalne špijunske karijere Alexandera Helphanda, inače znanog kao Leon Trockijev pokrovitelj "Parvus". Parvus, autor doktrine "stalnog ratovanja, stalne revolucije", stavio je u pogon i napustio svog štićenika naivca, Trockija, u događajima Ruske revolucije iz 1905., i pojavio se nominalno kao njemački, no stvarno britanski kupljenik u ruskim zbivanjima 1917., služeći isto tako kao britanski trgovac topovima sa sjedištem u Solunu, a završit će svoj život kao čisti fašist, u njemačkim sastavima predhitlerskog pokreta Coudenhove-Kalergija.

kontinentalnog dohvata strateških obavještajnih operacija skupine koja je kasnije postala Britansko Fabiansko društvo.¹⁰

Iako se Engels s jedne strane udaljio od zagovaranja britanskog maltuzijanskog kulta kontrole pučanstva, i iskrasnio inače s iste strane kao nominalni protivnik T.H. Huxleyja, no s druge strane imao je istu vrstu suštinski redukcionističkih gledanja na čovjeka i prirodu kao i Huxleyjevi krugovi.

Posljedice Engelsovih viđenja na znanost a naročito fizičko-ekonomsku politiku primjer su problema ekonomske politike koju obrađujem u ovom izvješću.

---

¹⁰ Engelsovo udaljavanje od potrošenog, poslije-Palmerstonskog Marxa, kao iz ogluhe, kao što dijete može odbaciti igračku, u zadnjim godinama Marxova života, može se razumijeti samo sa stajališta promjene u upravi britanskih obavještajnih službi nakon smrti lorda Palmerstona. Baš je taj Palmerston, koji svoje začecije, može se reći, može zahvaliti vodećoj prethodnoj ličnosti Britanske obavještajne službe Ministarstva vanjskih poslova, Jeremyju Benthamu. Marxova je karijera bila, u konačnici, pod upravom lorda Palmerstona kanalima Palmerstonove organizacije Mlade Europe [kao što je poznato, Mlada Bosna je začeta od istog oca, *op. prev.*] Tu spada i uloga Urquharta, sa sjedištem u Britanskom muzeju, Palmerstonovog suparnika, ali nemirnog podređenog, koji je bio na položaju koordinatora Palmerstonovog agenta Giuseppe Mazzinija, i Mazzinijeve mreže Mlada Europa. Marxov rad na proučavanju ekonomije, u Britanskom Muzeju (uključujući i Marxov smiješno glupi uradak, optužujući Urquhartovog suparnika Palmerstona kao "ruskog špijuna" nastao je pod vodstvom Urquharta. Otdada Marx nikad nije prihvaćao nijedno viđenje ekonomske povijesti koje bi kršilo granice postavljene od Haileyburyjske škole Britanske istočnoindijske tvrtke. Upravo je Palmerstonov Mazzini javo imenovao svog kupljenika Karla Marxa za čelnika onog što je postalo poznato kao "Prva internacionala", događaj koji se zbio na najavljenom londonskom mitingu. Porazom, pod vodstvom Predsjednika SADA Lincolna, Palmerstonove Konfederacije, projekta Britanskog carstva u svrhu osvajanja kontinenta obiju Amerika, i Palmerstonovom smrću, britanska se politika promijenila na osobnu Marxovu štetu. Nakon svrgavanja Palmerstonove marionette, cara Napoleona III i pustolovine Pariške komune, Marx je ostao u oskudici praktički odbačen od svojih bivših pokrovitelja, uključujući i Engelsa. Engels je tada stvorio nijemo literarno biće iz virtualnih muzejskih voštanih figura, i sklepa literarne ostatke pokojnog Karla Marxa.

'Oprečni palac'

Najodsudniji i znanstveno najvažniji prikaz izopačenog moralnog karaktera Engelsa bilo je njegovo prešutno povodenje za T.H. Huxleyjem predlažući da su intelektualna dostignuća čovječanstva nusproizvod biološke evolucije čovjeka iz majmuna, kao na primjer u obliku nastanka uloge "oprečnih palčeva"! Očito, svatko upoznat s pravim majmunima, uključujući možda i majmuna, koji je možda postao razborit kao i sam Engels, gledao bi na Engelsovu prijevaru na način koji zaslužuje. No Engelsova tvrdnja nije bila samo neka vrsta glupe pogreške sofiste, što je Engels razvidno bio. Engelsova prijevara, u ovom slučaju, bila je hotimični plod čisto zle pobude, iste zle pobude koja je prožimala rad T.H. Huxleyja i njegovih sljedbenika, zevši odlike i idući još dalje od sustavnog zla koji prožima životno djelo H.G. Wellsa, Crowleyja i Bertranda Russella još i danas.

Svaki onaj dovoljno upoznat sa sustavnim odlikama stvarne povijesti europske civilizacije, ne može u Engelsovoj pobudi naći ništa što bi se razlikovalo od sotonske pobude olimpskog Zeusa Eshilovog **Okovanog Prometeja**: zabrana tog Zeusa širenju znanja o univerzalnim fizičkim zakonitostima, kao što je znanje upotrebe vatre onda, a nuklearne fisije danas i njegove praktične primjene od i u korist čovječanstva. Pa tako, glede oprečnog palca, takav Engels, čije su sofisterije lakovjerniji marksisti obično progutali, predstavio je izraz radikalno redukcioniističkih izdanaka modernog empirizma mletačkog Paola Sarpija, empirizma Galileia, Hobbesa, Lockeja, Humea, Kanta i (ustvari) hegelskog romanticizma kojeg povezujemo s martinističkim masonima i njihovim romantičkim kultom Torquemada, Napoleona Bonaparteja i Adolfa Hitlera.¹¹

¹¹ Pravo Britansko carstvo (današnji anglo-holandski-liberalno-sinarhistički sustav "globalizacije") imalo je neke vanjske sličnosti s poznatim kolonijalnim carstvima, kao s Carskim Rimom. No bitno svojstvo anglo-holandskog liberalnog sustava, od svojih početaka bilo je svojstvo ugrađeno iz srednjovjekovnog modela melatačke financijaške oligarhije, inačica tog modela koju se može pratiti od Nove mletačke stranke koju je utemeljio Paolo Sarpi. "Globalizacija" je politika globalne imperijalne tiranije financijaške oligarhije, koja podsjeća na relativno anarhični politički oblik srednjovjekovnog ultramontanog sustava.

Ta ista tvrdnja usađena je, sustavno, u Karl Marxov glupi odabir aksiomatskih pretpostavki Britanskog liberalizma Haileyburyjske škole u političku ekonomiju, i anglo-holandske liberalne u suštini empiričke dogme, koja je u veoma izravnoj suprotnosti sa znanošću fizičke ekonomije Gottfrieda Leibniza i Američkog sustava političke ekonomije.

Ta dogma, koju je Marx, školovan u tradiciji Haileyburyja, progutao skoro cijelu, u filozofskoj je tradiciji drevno grčki, "materijalistički" redukcionizam povezan sa sofizmom. To nije začuđujuće za mladog Marxa, rođenog 1818., s nasljeđem napoleonske romantičke sofisterije ljudi kao što su G.W.F. Hegel, Marxov profesor prava, Hegelov prisni prijatelj F.K. von Savigny i [nasljeđa] Metternicha, i Metternichovih Carlsbadskih odredbi. Marx, kao većina drugih romantika njegova vremena, kao da je izrastao iz korijena, kako je to Heinrich Heine naznačio, Romantične škole Hegela i Savignyja, iz koje je došao i arhitekt Hitlerove diktature, Carl Schmitt. Onaj isti Schmitt, krunski pravnik Adolf Hitlerove diktature, iz čijih doktrina će nastati Leo Strauss, profesor Sveučilišta u Chicagu i Chicago Federalist društvo.¹²

Međutim, ma koliko krivio Engelsa, s punim pravom, za njegovu ulogu u njegovoj prijevari "oprečnog palca" Engelsova prijevara tek je tipična odlika vjerovanja i prakse modernih ekonomista, u sveučilištima i drugim okružjima danas. To nije tek prijevara kao neka neslana šala sama po sebi. Engelsov slučaj jedan je od važnih ključeva u razumijevanju tih najuobičajenijih i najraširenijih slučajeva koji imaju korijene u oblikovanju politike, odgovorne za slom, sada u toku, svjetskog gospodarstva pogotovo gospodarstva SAĐa i zapadne i srednje Europe, danas.

Ovime se ne sugerira da su današnji konzervativni protukomunisti kao takovi kao oni takozvani "neokonzervativci"[†],

¹² Prevarant Leo Strauss bio je proizvod njemačke Marburške škole, čija je karijera u vanjskim poslovima bila pod pokroviteljstvom, prvo Carla Schmitta a kasnije krugova oko Hutchinsa iz Sveučilišta u Chicagu, inače ortaka Bertranda Russella. Kasnije u poslijeratnom razdoblju Strauss je uzvratilo uslugu promaknuvši bivšeg nacističkog krunskog pravnik Schmitta, te snabdjevši osovinu za Schmittove sljedbenike iz Federalist društva.

[†] U engleskom, mala igra riječi, jer kratica "neoc-on" za neokonzervativce ima dvostruko

proizvod marksizma u navodnoj ulozi marksizma kao protivnika kapitalizma. Ovim se naglašava da je upravo Britanska monarhija Prica od Walesa, kasnijeg Edwarda VII, sljedeći lorda Shelburna i njegovo probijanje leda, koristila organizaciju Palmerstonovog Mazzinija, a ovaj prethodni je bio u 'školi' Benthama, koristila ju je na način kojeg je razotkrio Simon Bolivar u svom pokretu kojeg je kontrolirao britanski Jeremy Bentham. Taj isti Bentham igrao je vodeću ulogu u obavještajnoj službi Britanskog Ministarstva vanjskih poslova i operacijama njenog "tajnog odbora [komiteta]" koji je orkestrirao Francusku revoluciju. Pokret, čiji je član bio naivac Karl Marx, bio je operacija uglavnom od britanskih obavještajnih službi, koja se provodila u smišljenom interesu kraljujuće britanske (to jest, anglo-holandske liberalne) oligarhije.

Bitna je odlika uloge anglo-holandske liberalne financijaške oligarhije i njenih iskrenije rečeno francuskih fašističkih sinarhističnih ortaka, uporaba metoda iste financijaške oligarhije Paola Sarpija i njegovih prethodnika, kojima je vođa mletačke obavještajne službe rasporedio svog vlastitog čelnog čovjeka, Francesca Zorzija, protiv stečevine opće dobrobiti Francuske Louisa XI i Engleske Henryja VII. Zorzi se namjestio, za dobro mletačke financijaške oligarhije, kao bračni savjetnik engleskog Henryja VIII, pomoću mletačkih agenata Thomasa Crmwella i kardinala Polea, nasljednika Plantagenet sukcesije, kojeg su Mleci podupirali za Canterburyjskog nadbiskupa.

Ove moćne snage anglo-holandske liberalne oligarhije i njihovi sinarhistički "Sancho Panze", nisu, jasno, niti nepogrešive ni neranjive. No ipak, njihov raspored 'trupa' pod obavještajnim ogrtačem, kao na primjer Mazzini, bio je i ima nakanu promicanje imperijalnih interesa anglo-holandskog liberalnog sustava. Odatle, oni koji govore o pobudama, na primjer britanskih ili francuskih interesa, obično pokazuju svoje vlastito neznanje povijesti, svoj nedostatak strateško obavještajnih umijeća, i izražavaju soj žilavo branjenih predrasuda dostojnih patetičkoj neznanici.

Glede te činjenice, uzeo sam ovu priliku da, tako reći, "zabodem rep na

magarca"[†], koristeći slučaj Engelsove prijave kao zgodan odabir oslika točno tog upravo rečenog pojma mletačkog nasljedca Benthama, Palmerstona i glavnog arhitekta i ustvari krivca za geopolitički Prvi svjetski rat, Edwarda VII.

Dvostruka pogreška

Postoje dvije, sustavne pogreške, u slijedu, na kojima počivaju gotovo svi akademski prihvaćeni načini pokušaja postavljanja u biti temeljnih načela modernih ekonomskih procesa. Prva je propust uzimanja u obzir uloge temeljnih fizičkih i srodnih otkrića univerzalne fizičke zakonitosti u određivanju fizičkih uspjeha ili neuspjeha *ekonomije kao sustava*. Druga je manjak raspoznavanja važne različitosti između statističko mehaničkog viđenja svakog od tih načela odnosno zakonitosti, i nužne, dinamičke koncepcije *funkcionalnih svojstava procesa kao cjeline*.

Stoga moramo ispraviti dvostruku pogrešku načela ovdje, u našem prikazu posljedice navedene Engelsove prijave, važne pri procijenjivanju ovih odgovarajućih pogibelji i prilika poslije-sovjetskog svijeta danas. Da bismo razvili kompetentnu strateško obavještajnu procjenu osnovnih sila u igri u sadašnjoj povijesti, moramo iščupati, iznad svega, zbnjujuću mitologiju i njene korijene u fanatički redukcionističkom vidu širokog utjecaja intelektualnog životnog djela britanskog Fredericka Engelsa, iz sadašnjih tumačenja, koja nude obavještajne službe u predmetu marksističke i srodne baštine, nestručna tumačenja koja je sadašnjost naslijedila, kao kroničnu bolest, od prošlosti.

Već sam obradio oba predmeta na drugim mjestima, no, u svrhu komuniciranja slabo poznatih, koncepcija od relativno opće važnosti, neophodno je predstaviti iste bitne koncepcije u zaokruženu cjelinu, u svakom radu posebno, i svaku sastavljenu s malo različitog gledišta, kao što slijedim taj postupak ovdje.

Kao što sam se često osvrtao na primjer Johannes Keplerovog jedinstvenog otkrića univerzalne gravitacije kao na najprikladniji primjer, predstavljanje svake otkrivene univerzalne fizičke zakonitosti ne

---

značenje buduću da je 'con' kratica i za prevaranta.

[†] popularna dječja igra, gdje djeca zavezanih očiju moraju pribosti rep na pravo mjesto na liku magarca

može se nikad kompetentno predstaviti *ontološki* kao posebni predmet osjetilnog zapažanja. To nije mana glede čovjeku dostupnog znanja i uporabe takvih otkrivenih zakonitosti u znanosti. Radije, kao što smo ja i drugi isticali u vezi s tim, savršena slika te činjenice je dublji smisao Keplerove aktualne definicije ontološkog svojstva univerzalne zakonitosti gravitacije.

Kao što sam često ponavljao i naglašavao drugdje, Albert Einstein je taj ontološki dublji smisao izrekao veoma snažno pred kraj svog života. Istaknuo je da je svemir u kojem postojimo konačan, u načelu, a ipak bez vanjskih granica. On je tu koncepciju postavio u modernom ishodu spleta rada Johannesa Keplera i Bernharda Riemanna. Dodao sam tome kvalifikaciju, kojoj vjerujem Einstein ne bi imao prigovora, da je neomeđeni svemir funkcionalno samoomeđen, to jest, kao što je Filon proturječio Aristotelu u teologiji: bez vanjskih granica.

To znači da je "veličina" samoomeđenog svemira jednaka daljini dosega univerzalne zakonitosti gravitacije, i isto tako svake druge dokažljive univerzalne fizičke zakonitosti. Tome trebamo dodati kvalifikaciju, da svojevolljna uporaba novootkrivene univerzalne zakonitosti mijenja svemir kao cjelinu, posredno, kao što se to podrazumijeva u Filonovoj obrani Stvoriteljeva ugleda protiv Aristotela. Odatle, lokalni je izraz svake pravovaljane definicije univerzalne fizičke zakonitosti infinitezimalan, kao što je Leibniz izravno slijedio Keplerove upute "budućim matematičarima" u određivanju infinitezimalnog u svom vlastitom diferencijalnom računu. *Suprotno redukcionistima raznoraznog soja lokalni izraz djelovanja funkcionalno "beskonačnog" predmeta je, kao što je Leibniz pokazao, ontološki infinitezimalan.*

Obrazloženje koje se odnosi na to, kao što smo ja i drugi evidentirali ranije a ponovio sam tu činjenicu i ovdje, isto je kao i ono kojim je Filon iz Aleksandrije dokazao teološku tvrdnju u svom pobijanju Aristotela.

Čovjekovo otkriće univerzalnih fizičkih zakonitosti često je djelotvorni izvor čovjekovog povećanja moći postojanja, po četvornom kilometru zemljine površine, uz povećanu dugovječnost i produktivnost. Nijedan majmun, ni čovjekoliki majmun niti ijedan drugi živi rod, osim čovjeka ne može postići taj učinak činom volje. Tom dobiti upravlja, u biti, otkriće i naknadna uporaba univerzalnih

fizičkih i srodnih društvenih zakonitosti i načela, a Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije tipičan je primjer univerzalnih načela. Čovjekova uspješna, svojevolljna primjena tih otkrivenih načela povećava čovjekovu moć u svemiru, i *time promijeni konačni, no neomeđeni svemir, kao što Einsteinova tvrdnja podrazumijeva, i Filonova obrana stalne djelotvornosti Stvoriteljeve volje snažno tvrdi za teologiju, a u tom se podrazumijeva i fizička znanost.*

Imamo dakle obrazloženje rabina sljedeći Filona, koji je opmenuo da će "Mesija doći kad Stvoritelj odabere, a ne prema tumačenju bilo kojeg čovjeka ili nekog izabranog teksta iz Sv. Pisma". *Bog nije predao Svoju moć stvorivši savršen svijet koji se razvija. Bog može dati obećanja na stanovit način i u nekim prilikama, ali inače ne sklapa ugovore ni sa kim. Jednostavno, najzad kao što je Filon tvrdio, On je Bog.*

Mi, stvoreni na sliku našeg Stvoritelja imamo zadatak promijeniti svijet, proširiti ga, preobraziti ga, razviti na viši stupanj. Upravo stvaralačke moći koje tvore eksperimentalno provjerljive univerzalne fizičke zakonitosti, kao Keplerovo otkriće gravitacije, tipičan su način na koji čovjek, kao Stvoriteljev instrument, prima na sebe zadaću sudjelovanja u radu proširenja pojmovno konačnog svemira, kao što ga je Einstein opisao.

Čovjekova moć otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti time fizički mijenja svemir. Iako je opseg tih promjena bio ograničen po učinku do sadašnje točke u povijesti, ulazak čovječanstva u bliski sunčev prostor i razvoj transuranskih elemenata i njihovih izotopa ima što bi trebalo biti bjelodano, i bjelodano veoma silne posljedice glede ne samo ljudskih moći nego i odgovornosti čovječanstva za budućnost svemira.

Ovako uzet smisao treba shvatiti da nam govori nešto od odsudne važnosti glede mnogo skromnijeg značenja koje se tu podrazumijeva: *bitna zakonitost fizičke ekonomije.* To nam isto tako sa svoje strane govori o nečem što ima odsudnu važnost o prirodi i ulozi čovjeka pojedinca u univerzalnom planu stvari.

Uzmite prvo dublje značenje ovog u određivanju uloge ljudskog pojedinca u fizičkoj ekonomiji. Nakon toga, razmislite što to znači našem praktičkom saznanju o čitavoj fizičkoj ekonomiji u kojoj pojedinac djeluje. Nakon što uzmete te dvije stvari u obzir, procijenite vrstu moralne pokvare-

nosti koji Engelsova izmišljenja gluparija "oprečnog palca" predstavlja pri oblikovanju mjera aktualne političke ekonomije.

Da, Marice: metafizika postoji

Elementarna nekompetentnost mišljenja koja uzimaju osjetilna zapažanja kao samoočito fizička, kao stvarna u tom priglutom smislu, natjerala je našu civilizaciju na stanovitu varljivu sortu različitosti, često opasnu jer navodi na krivo mišljenje. To je različitosti između onog što se naivno smatra "fizičkim", i onog što se smatra važnim, ali postojećim van područja kojeg naivno mišljenje smatra "fizičkim".

U stvari, u zdravom gledanju na stvari ono što smatramo kao osjetilno zapažanje ne smijemo jednostavno uzeti kao "fizičko", nego se mora smatrati, kao što kršćanski apostol Pavao ističe u svom poznatom stavku **1 Korinćanima 13**, kao sjene koje ono što je stvarno baca na naše moći zapažanja, a to stvarno samo po sebi ne prepoznavamo izravno putem svojih naivnih očitavanja podražaja naših osjetila kao takovih. Međutim, postoji druga klasa predmeta, koji se sami izravno ne očituju kao osjetilno zapažljive sjene određenih osjetilno zapažljivih predmeta kao takovih. To su predmeti koji su možda pokazali neporeciv učinak na ponašanje sjena, kao oblik obrisu osjetilnih zapažanja, ali nisu po sebi određeni predmeti u tom smislu.

Ovi potonji "predmeti" moćiju ljudskog uma izražavaju se ili kao bjelodana djelotvornost uzrokovana univerzalnim fizičkim zakonitostima, ili u obliku prave uloge, s praktički fizičko znanstvene mjerodavnosti načela Klasične umjetničke kompozicije. Tipični primjer bila bi uloga Pitagorejskog zarezua kod ispravno otpjevanje izvedbe dobro usklađenog kontrapunkta J.S. Bacha.

Koliko je meni poznato, ili inače vjerodostojno preneseno, životinje se suočavaju s paradoksalnom vrstom osjetilno zapažljivog odnosa prema svemiru, na način koji je kao i naš vlastiti. Međutim, ideja univerzalne fizičke zakonitosti im nikad ne dođe do pameti. Možemo biti nedvojbeno sigurni u tu različitost, jer ne postoje nikakvi dokazi da bilo koja životinjska vrsta može svojevajno pomaknuti (povećati) svoju relativnu potencijalnu gustoću napućenosti, kao što to čini čovjek na sebi svojstven način.

Upravo ono što raspoznavamo kao spoznajne moći smrtnog ljudskog

pojedina, čini apsolutnutnu razliku između stvarnosti puke biosfere, kao što ju je Vernadski definirao, i višeg stupnja postojanja koje raspoznavamo kao noosferu. Stoga moramo prepoznati da odlika ljudskog roda nije obuhvaćena biosferom, nego odražava posredovanje superiornije zakonitosti, koja se ne susreće kod nižih oblika postojanja, koja djeluje učinkovito na biološkog ljudskog pojedinca, na način koji bi se inače mogao definirati kao uzrok fizičkih učinaka u i na svemir, koje niži oblici života ne mogu postići.

Glede potonjeg, dužni smo gledati na postojanje ljudske osobe pojedinca kao *metafizičko*. No istovremeno i iz istih razloga moramo prepoznati vrstu opasnosti po zdrav razum koju naivna uporaba izraza "metafizički" ima sklonost kultivirati.

Moderna znanost sposobna je djelotvorno razlikovati dva stanja fizičkog postojanja: nežive i živuće procese. To se može učiniti, prema Vernadskom, sa stajališta različitih proizvoda živuće za razliku od nežive kemije, kao što se to radi u sadašnjem praktičkom gledanju izotopskih ekonomija. Ipak, stanovitim kritičkim normama možemo isto tako razlikovati da ljudski život pripada ne samo biosferi nego, različit od nižih oblika života po ljudskom umu i njegovom izrazu spoznajnih moći kao što su otkrića eksperimentalno dokazane univerzalne fizičke zakonitosti, i višem području. To je ispravno smišljeno *metafizičko* područje, koje je Vernadski naznačio kao noosferu. Sva ljudska različitost od podređenih oblika života smještena je u tom višem, metafizičkom području, koje inače nastanjuje Stvoritelj. Za modernu znanost to se najbolje može oslikati, kao što sam tu činjenicu isticao ovdje, praktičkim dubljim smislom Johannes Keplerovog jedinstveno originalnog otkrića zakonitosti univerzalne gravitacije.

U znanost europskoj i srodnoj fizikalnoj znanosti, kao što je bilo poznato na razne načine kroz desetke tisuća godina prije sadašnjeg vremena, očevidan paradoks u tom smislu javlja se pri nastojanju shvaćanja funkcionalnih sprega među posebnim metafizičkim moćima kod susreta smrtnih ljudskih bioloških pojedinaca u izmjeni iskustava, saznanja i slično. *Drugim riječima, metafizičko područje je područje uzajamnog djelovanja smješteno unutar područja univerzalnih fizičkih zakonitosti, čije je uzajamno djelovanje u biti metafizičko, no metafizički*

učinci se javljaju kao ironični sklop učinaka, kao tragovi stopa nevidljivog bića ostavljeni u vidljivom području.

Zagonetku, čak i zbunjenost, kojom ovakve okolnosti suočuju osjetilno zapažljiv svjetonazor, može se uspješno odgonetnuti kompetentnim shvaćanjem dubljeg smisla Riemannovog pomaka *primarnog* stajališta znanosti, kad je iskorjenio zadnje preostatke euklidske mentalne masturbacije, na život u sretnijem području fizičkih hipergeometrija.

Riemanski tenzor

Glavno postignuće Bernhard Riemannovog životnog rada bilo je što je oslobodio ljudski um pojedinca okova redukcionističkih pretpostavki, kad se uputio na taj zadatak u svojoj docentskoj dizertaciji 1854. godine pa odatle nastavio nadoknađivši nedostatke ispravnom, neredukcionističkom koncepcijom elementarnih hipergeometrijskih fizičkih sustava u sprezi sa *svojim* pojmom radije nego suparničkim, redukcionističkim tumačenjima onog što je nazvao *tenzor*. Riemann nam je predstavio pojam tenzora kao izraza fizičke geometrije radije nego tek formalne matematike.

Otkriće univerzalne fizičke zakonitosti nikad se ne može kompetentno prikazati matematičkom formulom, niti izvođenje jedne matematičke formule domišljatom manipulacijom druge. Svako stvarno otkriće načela odnosno zakonitosti nastaje prvenstveno kao fizički čin uma čovjeka pojedinca. Sjena tog fizičko-eksperimentalno-određenog otkrića može se izraziti korisnom aproksimacijom matematičke formule, koja je sa svoje strane prikaz fizičko geometrijskog događaja. Takva je različitost Riemannove koncepcije tenzora od stanovitih drugih formalističkih očitovanja tog predmeta.

Prema tome, ne može postojati kompetentan pristup kategorički odsudnim problemima moderne fizičke ekonomije u današnjem svijetu koji se ne zasniva na tom pojmu hipergeometrijskih fizičkih funkcija koje je Riemann uveo.

Što se toga tiče, interni obrazovni i istraživački program LaRouchevog pokreta mladih zrelih ljudi (LYM[†]) u dobi od 18-25, uz mogućnost rastezanja do 30, ima težište na propisanoj ponovnoj reprodukciji

glavnog pravca razvoja europske znanosti, od Klasičnih grčkih temelja u Pitagorejskoj *sfernoj geometriji*, izbjegavajući zbunjujući gubitak vremena na euklidske i razne redukcionističke dogme, s ciljem osobne ponovne inscenacije otkrića dubljeg smisla, za moderno društvo, otkrića tenzora kao što se tenzor ispravno definira unutar granica Riemannske fizičke hipergeometrije radije nego matematičkim formalizmom. To smješta humanističko viđenje izazova pred društvom danas unutar područja koje je V.I. Vernadski, velika ruska ličnost, opisao kao noosferu.

Raspoređivanje te uloge radu unutar LYMa odraz je velike štete počinjene u SADu i Europi, posebice namjerno sofističkom orijentacijom usvojenom kao sredstvom ispiranja mozgova porodičnim domaćinstvima koji predstavljaju predviđenih budućih gornjih dvadeset posto utjecajnog sloja odraslih, onih za koje se očekivalo da će doći na vidjelo iz redova rođenih u razdoblju između po prilici završetka 2. svjetskog rata 1945. i odsudne gospodarske recesije 1957. godine. Ukratko: šezdesetosmaši.

Tipične agencije sa sjedištem u SADu za ispiranje mozgova posvećene tog iskvarenosti bile su na primjer Kongres kulturne slobode (CCF), Američka zaklada za porodice (AFF) i Odbor protiv sadašnje opasnosti (CPD).[‡] Nakana tih nastojanja ispiranja mozgova bila je točno ona koju izražavaju "68aši", preobražaj gospodarstava obiju Amerika i Europe od normi davanja prednosti znanstvenom i tehničkom napretku u proizvodnoj moći radne snage na oblik "globaliziranog", "poslijeindustrijskog" društva. Ovaj potonji je uništio nadu u budućnost za većinu našeg planeta, čini se gotovo nepopravljivo, tijekom zadnjih 35 ili nešto više godina.

Jasno, nije toliko netipično kod napretka civilizacije periodički ovako usmjerenog, da spašavanje kulture od smrtonosne dekadencije kao ove koja vlada u vladama i drugim važnim ustanovama danas, ovisi o oživljenju nacionalne i svjetske kulture prosvjećenjem preko pokreta mladih zrelih osoba. Takve moderne renesanse imaju tipične primjere u Europi sredinom 15. stoljeća, u europskoj renesansi poslije 1648., u

[‡] CCF – Congress for Cultural Freedom; AFF – American Family Foundation; CPD – Committee on Present Danger

[†] LYM – LaRouche Youth Movement

razdoblju same Američke revolucije, u velikoj prekoatlantskoj industrijskoj revoluciji koja je doživjela svoje rađanje pobjedom Unije nad Palmerstonovom Konfederacijom, i ulogom Predsjednika Franklina Roosevelta. On je predstavljao razliku u spašavanju planeta od inače praktički izvjesnog izgleda uspostave globalne nacističke tiranije.

Takve renesanse nisu nikad naprosto spontano bilo prirode. One nastaju pokušajima nekih ljudi da ih se *dragovoljno* ostvari, i jer su neki od tih pokušaja uspjeli. Bit je ljudskog pojedinačnog i društvenog života stvaralaštvo, apsolutno neprisutno kod nižih oblika života. To je bjelodano u slučajevima kao što su veliki znanstveni usponi. Bjelodano je u rastu Klasične grčke civilizacije, u veličajnom pokušaju renesanse kojeg je vodio Karlo Veliki, u velikom ekumenskom Koncilu u Firenci u 15. stoljeću, u ishodu Vestfalskog ugovora iz 1648., u ulozi Lessinga i Mendelssohna u pokretanju Klasične renesanse krajem 18. stoljeća koja je obuhvaćala i Američku revoluciju, te u ulozi vodstva Predsjednika Franklina Roosevelta.

Bitna uloga dragovoljnog načela u uzrokovanju renesanse kulture obično osuđene na samozadanu propast, izraz je načelne razlike čovjeka od životinje.

Značenje toga je oslobođenje postojeće iskvarenošću prožete kulture od vlastitih samorazornih navika ponašanja, zgrabivši stanje samozadane propasti kao priliku da se propalo pokoljenje odvede na put prema mjestu sigurnosti, dostižnom mjestu do kojeg ili stečene navike besciljnog starijeg pokoljenja na vlasti ne bi dopustile tom starijem pokoljenju da se pokrene, ili je to starije pokoljenje izgubilo intelektualnu moć otkriti ga kao postojeću alternativu.

Svakidašnje, radije blesavo vjerovanje zaglupljenog akademika ili sličnog njemu, je da napredak nastaje samo kao reakcija protiv povrede prije postojećih pravila. U stvarnosti, ljudski napredak nastaje uglavnom kroz čin koji je bio nepoznata alternativa, kao što je to slučaj tipičan kod otkrića nove temeljne fizičke zakonitosti. Napredak nije negativan, nego pozitivan. Kao zdravi brak zasniva se na otkriću trajne ljubavi, ili slično tome otkriću nove fizičke zakonitosti.

Općenito u povijesti, glavni autoput napretka ljudskih prilika je originalno otkriće onog što su ili relativno, ili

apsolutno nove univerzalne fizičke zakonitosti kao vodilje ostvarenja korisnih promjena čovječanstva u ponašanju pojedinaca i društava. To načelo koje prouzrokuje strah i trepet kod tradicionalnih marksista, oni zovu "voluntarizam" što manje više smatraju "prostom riječi". Sve važne revolucije u ljudskoj povijesti postignute su pomoću iste, akademski "nemarksističke" staze "voluntarizma". Takav je bio Lenjinov načelni prekid s njemačkom Socijal-demokracijom, bez kojeg, ironično, jednostavno ne bi nikad došlo do Sovjetske revolucija 1917. godine. Dakle, kao i kod kardinala Nicholasa Kuzanskog i njegovog utemeljenja moderne europske fizikalne znanosti, u dobru ili zlu, sve važne promjene tijekom povijesti, uključujući i velike korake naprijed, proizvod su čina koji nastaje otkrićem, ili ponovnim otkrićem načela ili zakonitosti koje leže izvan granica konvencija kojima se društvo vodi.

Takve promjene tipično vrše ili mladi zreli ljudi ili starije ličnosti koje nisu nikad duhovno ostarile.

Stoga, mogućnost uspješnog izvođenja društva iz baruštine sadašnjeg vladajućeg pokoljenja koju si je samo izgradilo, mora doći kao stvaralačka inovacija od, uglavnom, pokoljenja mladih zrelih ljudi, kao što svjedoči američka borba za neovisnost i američki Savezni ustav.

Pitanje bi trebalo biti bjelodano: Zašto se ustavni sustav SADA pojavio u SADu a ne u Europi, gdje su česti pokušaji u ime istog načela u svim navratima propali? Razlika je kulturni teret stare Europe, teret spleta duboko ugrađene tradicije oligarhijskih institucija i besciljnosti povezane sa općim pučanstvom i njegovim osjećajem prirodne podređenosti toj vladajućoj oligarhijskoj tradiciji. Odatle onda, ustrajnost urođeno propalih parlamentarnih ostataka feudalizma u Europi danas. Europa može vladati sa sobom parlamentarnim načinom u normalnim okolnostima, ali u krizi, parlamentarni sustavi stalno pretrpe neuspjeh. Oni pretrpe neuspjeh zbog svoje navike poslušnosti da djeluju unutar granica određenih tradicijom izvana, izvan moći koja je dodijeljena sustavu same parlamentarne vlade. To je pouka Američke revolucije, i sličnih razvoja događaja ustavnih oblika unutar drugih država obiju Amerika.

Stoga razvijanje shvaćanja značaja Riemannskog tenzora, koji ima upravo takvu revolucionarnu ulogu u znanstvenom napretku, predstavlja sredstvo koje se na najuporabljiviji način može naći kod mladih budućih vođa danas. Ono je neophodni temelj uspostave novog pristupa fizičko ekonomskim i srodnim oblikovanjima politike, nužnim u osposobljavanju svijeta da si probije izlaz iz paklenog općeg tekućeg sloma svjetskog gospodarstva uzetog u cjelosti.

Dinamika i tenzori

Nažalost, popularnije viđenje uloge tenzora je da on predstavlja matematički nadomjestak euklidske, ili neo-euklidske geometrije. Najizravniji način hvatanja u koštac s takvim akademskim zabludama je započeti pomnim razmišljanjima o Bernhard Riemannovoj docenstskoj dizertaciji iz 1854.

Zapreka koju treba u svezi s tim nadvladati korisno se može oslikati osvrtom na svojstveno zaglupljujuću posljedicu pokvarene, pseudoznanstvene prakse zvane "benchmarking [usporedba dobivenih (matematičkih, unaprijed određenih) vrijednosti]": znanstveno zaglupljujuća praksa nadomještanja prosto matematičkog oblika tehnologije za fizičko iskustvo vršenja odsudnih fizičkih pokusa kao ispit načela odnosno zakonitosti. U slučaju pokušaja tumačenja Riemannovog razvoja pojma tenzora, zapreka od koje treba strahovati je uvjetovana sklonost čiji je odraz slika studenta ogrezlog u pokornost tiraniji norme dokaži-sve-na-matematičkoj ploči modernog školovanja, normi kraljujućeg babilonskog svećenstva akademskih odbora oligarhije za provjeru znanstvenih radova.

Kraljevanje tog određenog "babilonskog svećenstva" u znanosti, vidi se na tipičnom primjeru iskustava Zaklade za energiju fuzijom[†] i ustvari gotovo pobunjeničkoj oporbi razmatranja onih temelja svake kompetentne moderne fizikalne znanosti, čije se tragove treba pratiti do plodonosne i začetne uloge Johannesa Keplera. U svakom pojedinom slučaju prigovori protiv Keplera bili su u krivu, čak i strahovito u krivu s praktičkog stajališta modernih dostignuća fizikalne znanosti, no bili su veoma "babilonski", bili

su odraz strave koju je praktički laputsko svećenstvo znanosti akademskih odbora vršilo nad inače briljantnim dostignućima eksperimentalista.

Sustavna odlika problema znanstvene prakse i školovanja tako prikazana tim i srodnim iskustvima, usporediva je s raspravom između Alberta Einsteina i Max Borna koju se može naći u njihovim objavljenim pismima. To je ontološka razlika u metodi, koju sam gore naveo kao sustavnu. Problem je isto kraljevanje terorom u kojem se briljantni Kurt Gödel, Einsteinov suradnik u njegovim kasnijim godinama, našao kao žrtva sve do kraja svog života na Princeton Institutu, nakon svog prekida s patetičkim poklonicima izopačenog Bertranda Russella zbog objave Gödelovog rada iz 1931. **O formalno neodlučivim stavcima "Principia mathematica" i srodnih sustava.**¹³

Zapažljivo je, da je Gödelov rad napisan kao kritičko djelo razrađeno unutar izraza neslavnih austrijskih škola u razdoblju polije Solvayskih konferencija nakon 1. svjetskog rata. Ono je dokazalo nestručnost Russella i njegovih poklonika na njihovom vlastitom terenu, i njihovim vlastitim izrazima. Važnost tog djela je u onom što ne kaže, no čiji zaključci podrazumijevaju da se mora tragati za alternativom za čitav sustav radikalno empiričkog redukcionizma, koji je bio vodilja bjesomućnog napada na Maxa Plancka u vrijeme 1. svjetskog rata.

Bilo je to pitanje razlike između primjene prave znanosti i babilonskog svećenstva sofističkih akademskih odbora provjere znanstvenih radova.

Stavite na stranu formalno matematičke primjene masturbacije na ploči, kao što se vidi na tipičnom primjeru laputskih apostola akademskih odbora znanstvenih provjera. Nadležnost leži u onom samokritičnom, pristupu uprljanim rukama kod jedinstvenog fizičkog eksperimenta, čiji je tipičan primjer tako savršeno razrađen u Keplerovim izvešćima o svom vlastitom pronalasku bitne osnovice svim,

¹³ Kurt Gödel, **Collected Works [Sabrana djela]**, svezak I (1986: Oxford University Press), str. 144-213. Značajno, David Hilbert čiji komentar na taj rad Gödela je relativno korisnija reakcija tog vremena, bio je čovjek koji je izbacio Russellove poklonike Norberta Wienera i Johna von Neumanna iz Göttingenškog sveučilišta na izvrsno odabranom povodu, povodu ne zbog znanstvenih nesuglasica nego prijevornih postupaka

[†] Fusion Energy Foundation

kompetentnim, eksperimentalnim pristupima moderne fizikalnoj znanosti.

Odmaknite se od ploče na trenutak. Vratite se u stvarni svijet, kao što rad Gaussovog i Dirichletovog sljedbenika Riemanna daje tipičan primjer tom povratku na tradiciju Klasično grčkih Pitagorejaca, kao i radovi Kuze, Keplera i Leibniza ranije. Usredotočite se na čin originalnog otkrića fizičke zakonitosti, i protjerajte matematiku na funkciju

izlaganja sjena koje baca stvarnost svemira određenog umom ljudskog pojedinca, koji je naučio razmišljati na sliku Stvoritelja fizičkog svemira o kojem matematičko svećenstvo voli davati svoje primjedbe.

Izazov mladim zrelim ljudima današnjice je da misle i rade kao osobe stvorene na sliku Stvoritelja i skladno tome posvećene djelovanju u ime sudbine dodijeljene čovječanstvu.